

— Ти се държа много мъжествено, мое момче! — му извика старецът, като видѣ, че той е вперилъ очудено очи въ него. — Ти извърши едно дѣло, което никое друго момче не можеше да извърши!. Хайде да си отидемъ у дома, ако си се поотморилъ. Врѣме е вече.

Мълчаливо закрачиха единъ до другъ, а хубавото лѣтно утро току що се пукаше. Когато приближиха до града, Реги започна да се вслушва; струваше му се, че градската музика свири. Когато пѣкъ прѣкрачи градскитѣ порти, той остана очуденъ: пѣстри знамена се развѣваха надъ покривитѣ на къщитѣ, а много познати нему хора, облѣчени празнично, бѣха излезли да го посрѣщнатъ. Когато видѣ събраното множество да го поздравява, той си помисли, че неговиятъ сънь още продължава.

Между множеството бѣ и неговиятъ втори баща. Той се притече къмъ него и му каза: „Мое храбро момче, ти удържа своята смѣлость!“ Пригърна го слѣдъ това и се обърна, та поздрави и се поклони на господинъ Вернера.

— Сега ти ще узнаешъ това, което бѣ скрито отъ тебе; ела слѣдъ менъ! Каза това богатиятъ търговецъ и тръгна къмъ дома си, а Реги и господинъ Вернеръ слѣдъ него.

Когато стигнаха у дома му, той даде на Реги единъ ключъ и му каза: „Отвори сандѣчето!“, Момчето послуша. Капакътъ на сандѣчето се отвори и изъ него се показа портрета на единъ юнакъ облѣченъ въ златошито облѣкло.

— Единъ знатенъ, отъ царски родъ господинъ! — се изтръгна изъ устата на очуденото момче.

— Твоя баща, мое момче, който те прѣдаде мене още, когато ти бѣ малко дѣтенце. Майка ти бѣ умрѣла, а той самъ трѣбваше да отиде на битката, която се водѣше въ далечни страни. Угри-